

קָבֵץ

תּוֹדַת הַנִּחַל

דְּבוּרִים נוֹרְאִים וְנִפְלְאוֹם,
מְעוֹרְרִים מְעִירִים וּמְחַזְּקִים,
אֲשֶׁר מִתּוֹךְ הַנִּחַל נוֹבֵעַ מְקוֹר הַחַיּוּת הַנּוֹבְעִים,
לְהַחְיֹת נֶפֶשׁ כָּל חַי וּמְשֹׁם וְשִׁקּוֹן הַעֲדָרִים,
לְהַתְחַזֵּק בְּעִבּוֹדַת הַבּוֹרָא בְּכָל דְּרָגָה שִׁיחִיו נִמְצָאִים

*

אֲשֶׁר נִאֶמְרוּ בְּרַפִּים בְּמַחֲלָף סְעוּדוֹת שַׁבַּת שֶׁל

פְּרִשַׁת תּוֹלְדוֹת

שְׁנַת תשע"ב

*

עַל יְדֵי מֶרֶן מוֹחֲרָא"ש שְׁלִיט"א

יֵצֵא לְאוֹר לְקִרְאַת שַׁבַּת פְּרִשַׁת תּוֹלְדוֹת תשע"ג

עַל יְדֵי תַלְמִידֵי מְתִיבְתָא הַיְכַל הַקֹּדֶשׁ

חֲסִידֵי בְּרַסְלָב

עוֹר הַקֹּדֶשׁ יְרוּשָׁלַיִם תּוֹכְבִּי"א

פְּרִשְׁת תולדות

ליל שַׁבַּת קֹדֶשׁ פְּרִשְׁת תולדות ה'תשע"ב

בליל שַׁבַּת קֹדֶשׁ בְּסֻעֻדָּה ראשונה, דָּבַר מוֹהֲרָא"ש נ"י דְּבוּרִים נוֹרָאִים וְנִפְלְאִים מְאֹד עַל פִּי דְּבָרֵי רַבֵּנוּ ז"ל בְּלִקוּטֵי מוֹהֲרָ"ן חֶלֶק א' סִימָן קנ"ח, הַמְדַבֵּר מֵהַתְעוּרְרוֹת שְׁנִכְנִסְתָּ בָאָדָם, עֵינֵי שָׁם.

פִּתַּח וְאָמַר מוֹהֲרָא"ש נ"י, רַבֵּנוּ ז"ל אָמַר: – 'כִּמְחָה בְּנֵי אָדָם סִפְרוּ, שָׂרְאוּ לַפְעָמִים אֵשׁ בּוֹעֵר מְרַחֵק, וְקָרְבוּ לְשָׁם וְלֹא הָיָה כְּלוּם, וְכֵן נִתְרָאָה גַם – בֵּן לַפְעָמִים בְּדֶרֶךְ. וְגַם עַל הַיָּם לַפְעָמִים נִתְרָאָה כֹּה. וְכִבְרֵי נִדְעָה שֶׁזֶה בָּא מִן הָאָדָם הַעוֹלָם מִן הָאָרֶץ. וְיֵשׁ אָדָם שֵׁיִשׁ לָהֶם כַּח שֶׁל גִּפְרִית וְעוֹלָם אֵיזָה אָדָם וְנִתְקַבְּצִים זֶה עִם זֶה, וּמִכַּה עֲלֵיהֶם רִיחַ קָר מְלֻמְעָלָה וְנוֹפְלִים לְמַטָּה וּמִתְחִילִין לְבַעַר לְפִי שְׁעָה, כִּמוֹ כֵּן יֵשׁ כִּמְחָה בְּנֵי אָדָם שֶׁלַּפְעָמִים נִבְעֵר לְבוֹ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וּמִתְחִיל בְּעִבּוּדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְלֹאֲחֵר שְׁעָה נִתְבַּטַּל וְחֹזֵר לְקַדְמוֹתוֹ, וְלַפְעָמִים נִמְשָׁךְ חֲצֵי יוֹם אוֹ אֵיזָה יָמִים אוֹ אֵיזָה שְׁבוּעוֹת, אֲדָּה לֹא לְנִצָּח וְלֹא לְזָמַן מְרַבָּה וְזֶה בָּא מִרְשָׁעִים, הֵינּוּ מִמַּה שֶׁהִרְשָׁעִים מִלְּאִים תְּרֻטָּה. וְאֵלוֹ הַחֲרָטוֹת מִתְקַבְּצִים וּבָאִים לְאֵיזָה אָדָם. וְכִפִּי מִסְפַּר הַחֲרָטוֹת הַבָּאִים לוֹ. בֵּן נִמְשָׁךְ הַזָּמַן

שבוער לבו לחשם יתברך כי מאלו חתרמות נבער לבו שתאם. אך לאו כל אדם שוה בזה, כי יש פני אדם שאינו בא לו התלהבות מאלו חתרמות רק ממקום אחר' – עד כאן לשון רבנו ז"ל.

והסביר מוה"רא"ש נ"י, כי הנה בעבודת השם יתברך, עקר השלמות להתלהב הלב לעבודת השם יתברך, בהתעוררות והתלהבות כזאת, עד שתמשך ההתעוררות זמן רב, ויהיה מוסיף והולך בכל פעם יותר ויותר, ואפלו אם בין כך ובין כך עובר עליו מה שעובר, ירידות ונפילות שונות, אף על פי כן לא תאבד התעוררות לבו מחמת זה, רק יכסוף ויחשק בכל פעם לחזור אל התעוררותו ולעלות יותר ויותר, ועל ידי זה יזכה לעבור על הכל בשלום, וכמו שאמר רבנו ז"ל (שיחות הר"ן סימן מח): 'כלל גדול מאד בעבודת ה', לכל יניח עצמו לפול חס ושלום מחמת שנפל מאיזה עבודה או מתפלה בכונה, או שנפל למקום שנפל חס ושלום, עם כל זה יחזק את עצמו בכל האפשר, ויתחיל בכל פעם מחדש, פאלו היום התחיל להתקרב לחשם יתברך, ואף אם יהיה פן פמה פעמים, דהיכי שיהיה לו חס ושלום פמה ופמה נפילות מעבודתו יתברך, עם כל זה יתחיל בכל פעם מחדש אפלו פמה ופמה פעמים, ובלא זה אי אפשר להיות איש פשר באמת ולהתקרב לחשם יתברך באמת,

וְכֹל זְמַן שְׂאִינוֹ חֶזֶק בְּדַעְתּוֹ שֶׁתְּמִיד יִמְשֹׁךְ עֲצָמוֹ לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
בְּכֹל מַה שְׂיוּכַל בֵּין בְּעֲלִיָּה בֵּין בִּירִידָה חֵם וְשִׁלּוּם, אֲפִלּוּ אִם תִּהְיֶה
חִירִידָה חֵם וְשִׁלּוּם אִיךָ שֶׁתִּהְיֶה, אַף עַל פִּי כֵן יִהְיֶה חֶזֶק וְאֲמִיץ
בְּדַעְתּוֹ לְמִשׁוֹךְ וְלִהְיוֹתוֹקֵן וְלִהְתְּנַעֲנַע תְּמִיד אֵלָיו יִתְבָּרַךְ, וְלִצְעֵק
וְלִהְתְּפַלֵּל וְלִהְתְּחַנֵּן אֵלָיו יִתְבָּרַךְ תְּמִיד, וְלַעֲשׂוֹת מַה שְׂיוּכַל
בְּעִבּוּדַת ה' בְּשִׂמְחָה, אֲפִלּוּ אִם יִהְיֶה אִיךָ שֶׁיִּהְיֶה, כֹּל זְמַן שְׂאִין לוֹ
הַתְּחִיבוּת הַזֹּאת בְּאֵמַת, אִי אֲפָשָׁר לוֹ לִהְתְּקַרֵּב לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ
בְּאֵמַת; עַיִן שֵׁם כָּל זֶה.

וְהִנֵּה עֵקֶר הַתְּעוֹרְרוֹת הַלֵּב הוּא הַתְּחִלָּה, וְכֵמוֹ שְׂאֵמֵר רַבֵּנוּ ז"ל (תני
מוֹהַר"ן סִי תק"ח), שְׂעֵקֶר הוּא הַלֵּב שֶׁל הַתְּחִלָּה, כִּי אִזּוֹ בְּהַתְּחִלָּת
עִבּוּדַת ה', מִתְּלַחֵב הַלֵּב מְאֹד לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְטוֹב מְאֹד לְהִשְׁתַּדֵּל
וְלִהְתְּאֲמִץ שִׂיאָרֶיךָ זְמַן הַרְבֵּה בְּהַתְּלַחֲבוֹת וְהַשְׁתַּוְּקוֹת לְהַשֵּׁם
יִתְבָּרַךְ שֶׁל הַתְּחִלָּה, וְאֵמֵר רַבֵּנוּ ז"ל, שֶׁהַצַּדִּיק תְּקַדּוֹשׁ הַרְבֵּי רַבִּי
זוֹשָׁא מִהַאֲנִיפּוּלֵי זי"ע, הָיָה בְּעַנְיָן זֶה חַדוּשׁ גָּדוֹל מְאֹד נֶגֶד כְּפֹה
צַדִּיקִים גָּדוֹלִים, כִּי הִלָּךְ עִם הַלֵּב שֶׁל הַתְּחִלָּה זְמַן רַב, כ"ב שָׁנָה, כִּי
אִם אָדָם מִחֲלִיט בְּלִבּוֹ, שִׁיְהִיָּה אִיךָ שִׁיְהִיָּה, הוּא יִמְשֹׁךְ אַחַר עִבּוּדַת
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ בְּכֹל כּוּחֹתָיו, זֶה יִגְרַם לוֹ הַתְּעוֹרְרוֹת אֲמִתִּית שֶׁתִּמְשֹׁךְ
זְמַן רַב.

אבל יש יצר הרע גדול באדם, שמנסה לכבות ההתעוררות שבקרבו, ולהשכיח ממנו שהיתה לו פעם התעוררות, והנה הוא בוער מאד לעבודת ה', והנה מתקרר לגמרי, ואינו זוכר כלל מהתעוררותו, ומזה צריכין לזהר מאד, כי אפלו אם נפל מאלו התעוררויות והתלהבויות שהיו בו, אסור לעזוב את הרצון, רק עליו לכסוף ולהשתוקק מאד לחזור אל התעוררותו, ולזכר תמיד שבנדאי היתה לו פעם התעוררות, ואז בשלא יעזוב את הרצון, בנדאי יזכה לחזור אליו ביתר שאת וביתר עז.

והנה רבנו ז"ל אומר, שלפעמים ההתעוררות באה מחרטת הרשעים, כי הרשעים מלאים חרטות, והחרטות שלהם מתקבצות ובאות אל איזה בן אדם, והוא מקבל התעוררות מזה, אבל מחמת שבאה מחרטות של רשעים, לכן לבסוף נגמרת ומתקררת, כי גם לחרטות הרשעים יש סוף וגבול, אבל יש לפעמים שההתעוררות באה ממקום אחר, הינו מדבורי אמת של צדיקים, שהם מלהיבים נשמות ישראל אל עבודת השם יתברך באש גדולה, ומהתעוררות כזאת בנדאי יכולים לזכות שתמשך ההתעוררות זמן רב, כי להתלהבות הצדיקים אין קץ, והם יכולים לעורר נשמות ישראל גם

בז בהתעוררות איז קו, ואשרי הזוכה לקבל התעוררות מפי הצדיקים באמת.

וספר מוהרא"ש ג", שפעם השתתף רבנו ז"ל באיזו התנה, ונכנס בדחן מלבש בבגדי אדמו"ר ורבי מפרסם, ועשה כל מיני תנועות ופרצופים כמו אדמו"ר ורבי מפרסם, וכל העולם צחקו מאד, אחר כך נעלם הדחן, וחזר אחר כמה דקות מלבש כמו כמר, ועשה כל התנועות ופרצופים של כמר, וצחקו העולם עוד יותר, וענה ואמר רבנו ז"ל: – "הנה תראו, אט איז מען א מלאך, און אט איז מען א גלח" (הנה אדם הוא מלאך, והנה אדם הוא גלח (כמר), כי מרב בלבולים שעוברים על בני אדם ומרב התגברות היצר הרע עליהם, הנה מתלהב לעבודת ה' כמו מלאך, והנה מתקרר כמו גלח (כמר) רחמנא ליצלו, אבל אסור להיות כן, כי אפלו אם יש לאדם איזו ירידה ונפילה חס ושלום, אסור לו לאבד את התעוררות לבו מכל וכל, רק לכסוף ולהשתוקק לחזר אל מדרגתו, ואם לא יעזב את הרצון, בודאי יזכה להגיע לזה, ולכן אשרי מי שזוכה להלהיב לבו עם התעוררות אמתית אל השם יתברך שאף פעם לא תכבה, כי אז בודאי יזכה להגיע אל מה שצריך להגיע, ולהיות קשור ודבוק בו יתברך באמת, אשרי לו ואשרי חלקו.

וקשר מוהרא"ש נ"י את הענין הנ"ל לפרשת השבוע בקשר נורא ונפלא מאד, כי הנה פתיב (בראשית כח) ויתרוצצו הפנים בקרבה ותאמר אם בן למה זה אנכי ותלך לדרוש את ה', ופרש רש"י, ויתרוצצו, לשון ריצה, כשהיתה עוברת על פתחי תורה של שם ועבר, יעקב רץ ומפרנס לצאת, עוברת על פתחי עבודת פוכבים, עשו מפרנס לצאת, עין שם.

ויש לומר, שזאת היתה עקר דאגת רבקה אמנו, עליה השלום, שראתה שיש לה ולד בבטנה, שהנה הוא מתלהב מאד לצאת לבתי פנסיות ובתי מדרשות, אבל אחר כך נופל מהתלהבותו לצאת לבתי עבודה זרה, רחמנא ליצלן, כי לא ידעה שיש לה תאומים בבטנה, והשבה שזה בא מחמת התעוררות שאינה ממושיכה זמן רב, ותאמר אם בן למה זה אנכי – שאסור לי להשאר לבד ולסמוך על ההתעוררות שתבא מבחוץ כמו מהרמת הרשעים, רק עלי להתקרב לצדיקים אמתיים, ולשמע מהם דברי התעוררות, ואז יקבל העבר התעוררות אמתית שתמשך זמן רב, ולכן ותלך לדרוש את ה', לבית המדרש של שם ועבר, כדי לשמוע התעוררות מפי הצדיקים אמתיים, ואז יש לה תקנה טובה שינקל העבר התעוררות שתשאר לנצח.

והשם יתברך יזכנו להלחיב לבנו לעבודת השם יתברך בהתעוררות
אמתית, עדי נזפה להיות קשורים ודבוקים בו יתברך תמיד מעתה
ועד עולם אמן ואמן.

סעודה שלישית פרשת תולדות התשע"ב

בסעודה שלישית, סעודת רעוא דרעוין, דבר מוהרא"ש נ"י דבורים
נוראים ונפלאים מאד על פי דברי רבנו ז"ל בלקוטי מוהר"ן חלק א'
סימן רל"ג המדבר מן המחשבות של האדם, עין שם.

פתח ואמר מוהרא"ש נ"י, רבנו ז"ל אומר: - 'בשמותגברים על
האדם מחשבות רעות והרהורים, והוא מתחזק ומתגבר עליהם
ומנצח אותם, יש להקדוש ברוך הוא תענוג גדול מזה. והוא יקר
מאד בעיני השם יתברך, כמשל שיש אצל המלכים לפעמים
ביומא דפגרא, הם מניחין פמה חיות שנינצחו זה עם זה, והם
עומדים ומסתכלים ויש להם תענוג גדול מן הנצחון, כמו כן
המחשבות הם באים מבחינת החיות. ומחשבות קדושות הם
בחינת חיות טהורות, ומחשבות רעות הם בחינת חיות טמאות,
ומניחים בכונה מלמעלה שנינצחו זה עם זה, ויש להקדוש ברוך

הוא תענוג גדול בשחאדם מתגבר על החיות טמאות ומנצח אותם:

הכלל שאי אפשר בשום אופן בעולם שיהיו שני מחשבות ביחד בפעם אחד. על כן בקל יכולין לגרש מחשבות רעות רק בשב ואל תעשה, דהיינו שלא לחשב אותו המחשבה רק לחשב איזה מחשבה אחרת בתורה או עבודה או אפילו משא ומתן, כי אי אפשר שיהיו שני מחשבות ביחד בשום אופן. וכבר מבאר במקום אחר (עיל בסיון ע"ט): שאין צריכין לעשות מלחמה ולנענע ראשו אנה ואנה, כדי לגרש המחשבות רעות, כי אין זה מועיל כלל, אדרבא על ידי זה מתגברים יותר רק לבלי להשגיח עליהם כלל, רק לעשות את שלו במה שהוא עוסק בתורה או תפלה או משא ומתן, ולבלי להסתכל לאחוריו כלל ועל ידי זה ממילא תסתלק עד כאן לשון רבנו ז"ל.

והסביר מוה"רא"ש נ"י, כי הנה קדשת המחשבה הוא עקר גדול בקיום האדם, כי במקום שאדם הושב, שם נמצא כל האדם (לקוטי מוה"ר"ן חלק א' סימן כ"א), ואם אדם הושב בדברים קדושים, זהו סימן שנמצא בתוך הקדשה, אכל אם הוא הושב בדברים רעים, זהו סימן שהוא בתוך הטמאה רחמנא ליצלק, ומבאר בדברי רבנו ז"ל (לקוטי

מותר"ן חלק א' סימן מ"ט) שמהשבות טובות הן מצד ה"יצר" טוב, המציר ומיצר בתוכו מהשבות טובות, ומהשבות רעות הן מצד ה"יצר" רע, המציר ומיצר בתוכו מהשבות רעות, ועקר מלחמת היצר היא התגברות מהשבות טובות על מהשבות רעות, וכמבאר בדברי רבנו ז"ל בתורה זו, ויש להקדוש ברוך הוא תענוג גדול בפאדם מתגבר לגרש את כל המהשבות הרעות מפניו, וכמשל המלכים שבזמא דפגרא מניחין לשני חיות להלחם זה בזה, ויש להם תענוג גדול מזה, כן הקדוש ברוך הוא שולח לאדם מהשבות אלו כדי שיתגבר עליהם ויגרשם מפניו, נמצא שזו התחזקות גדולה לאדם, לדעת שכל המהשבות הרעות, הן רק נפיון מלמעלה לראות איך יתגבר עליהן, וכשעושה בן גורם תענוג גדול להשם יתברך, ומעלתו וחשיבותו גדולה מאד למעלה.

והנה עקר הכח להתגבר עליהן הוא, על ידי הידיעה שאי אפשר לשתי מהשבות לשלוט כאחת, ולכן מיד פשנכנסת באדם מהשבה רעה, חס ושלוש, עליו לדחות אותה תכף ומיד עם מהשבה אחרת, ולנסות בכל פעם לציר לפני עיניו שם הו"ה ברוך הוא, וכמו שכתוב (תהלים מ"ז) שויתי הו"ה לפני תמיד, כי מיד פשנכנסת מהשבה הטורה, מכרחת המהשבה הרעה לברח משם, ואפילו

אם הוֹנֵרֶת אַחַר כָּךְ, עָלְיוּ לְדַחוּתָהּ עוֹד הַפְּעַם וְעוֹד הַפְּעַם, עַד שֶׁתִּסְתַּלַּק מֵעָלְיוֹ לְגַמְרִי, כִּי כֵן דֶּרֶךְ הַפֶּעַל דָּבָר, שֶׁבָּא וְנוֹקֵשׁ בְּאָדָם בְּכָל פֶּעַם עִם מַחְשָׁבוֹת לֹא טְהוֹרוֹת, וְעַל יְדֵי שֶׁאָדָם דוֹחֵה אוֹתוֹ, פֶּעַם אַחַר פֶּעַם, הֵן מִסְתַּלְקוֹת מֵעָלְיוֹ לְגַמְרִי (לְקוּפֵי מוֹהַר"ן חֶלֶק ב' סִימָן נא), וְלִכֵּן אֲשֶׁרִי מִי שֶׁמִּתְנַבֵּר מְאֹד לְקֹדֶשׁ מִחוּ וּמַחְשַׁבְתּוֹ, וּמִתְפַּלֵּל תְּרַבֵּה עַל זֶה לְהִשָּׁם יִתְבַּרְךָ, שִׁיזְכֶּה לְקֹדֶשֶׁת הַמַּחְשַׁבָּה, כִּי אִזּוֹ בְּיָדָי יַעֲזֹר לוֹ הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְקֹדֶשׁ מַחְשַׁבְתּוֹ, וְעַל יְדֵי זֶה יִתְקַדֵּשׁ כָּל גּוֹפֵו, וְיִזְכֶּה לְדַבְּקוֹת אִמְתִּי וְנִצְחִי בּוֹ יִתְבַּרְךָ, אֲשֶׁרִי לוֹ וְאֲשֶׁרִי חֶלְקוֹ.

וְקִשֶׁר מוֹהַר"א שׁ נ"י אֵת הָעֲנִיָּן הַנַּ"ל לְפָרֶשֶׁת הַשְּׁבִיעַ בְּקִשֶׁר נִזְרָא וְנִפְלָא מְאֹד, כִּי הִנֵּה כְּתִיב (בְּרֵאשִׁית כח) וַיִּתְרוּצְצוּ הַבְּנִיִם בְּקִרְבָּהּ וַתֹּאמֶר אִם כֵּן לָמָּה זֶה אֲנִכִּי וַתֵּלֶךְ לְדְרוֹשׁ אֶת ה', וּפְרַשׁ רַש"י, וַיִּתְרוּצְצוּ, לְשׁוֹן רִיצָה, כְּשֶׁהִיְתָה עוֹבְרֶת עַל פְּתַחֵי תוֹרָה שֶׁל שָׁם וְעָבַר, יַעֲקֹב רִץ וּמְפָרְסֵם לְצֵאתָ, עוֹבְרֶת עַל פְּתַחֵי עֲבוֹדַת פּוֹכְבִּים, עָשׂוּ מְפָרְסֵם לְצֵאתָ, עֵינֵי שָׁם, וַיֵּשׁ לֹמֵר שֶׁכָּל זֶה מְרַמֵּז עַל מִלְחָמַת הַמַּחְשָׁבוֹת מוֹכּוֹת עִם הַמַּחְשָׁבוֹת רְעוֹת שֵׁישׁ בְּאָדָם, כִּי רִבְקָה אִמְנוּ לֹא יָדְעָה שֶׁנִּמְצְאִים בְּתוֹכָהּ שְׁנֵי עָפְרִים, וְחֻשְׁבָּה שֶׁזֶה עָפֵר אֶחָד, וְהִנֵּה יֵשׁ לוֹ מַחְשָׁבוֹת מוֹכּוֹת לְלֶכֶת לְבֵית הַמִּדְרָשׁ וּלְדַבֵּק עֲצָמוֹ בְּהִשָּׁם יִתְבַּרְךָ, וְהִנֵּה יֵשׁ לוֹ מַחְשָׁבוֹת רְעוֹת לְלֶכֶת לְבֵיתִי עֲבוֹדָה זָרָה

ואל הקלפות חס ושלום, ולכן ותאמר אם בן למה זה אנכי, שאי אפשר לי לשית עצה לבדי, רק אני צריך עצה מפני הצדיקים איך להתנהג במלחמה זאת, ותלך לדרוש את ה', שהלכה לבית המדרש של "שם", שילמד אותה דרך בדבקות השם יתברך, איך זוכים תמיד לחשב מהשם של השם יתברך, על דרך הפתוב שויתי הוי"ה לנגדי תמיד, כי אצל הצדיק שרוי גלוי שכינה, וכדברי הרמ"ק ז"ע, שהצדיק הוא המשכן של השם יתברך, והשכינה שרויה שם.

ויאמר ה' לה שני גוים בכטנך ושני לאמים ממערה יפרדו ולאום מלאם יאמץ ורב יעבד צעיר, ופרש רש"י לא ישוו בגדלה, בשוה קם זה נופל וכו', הינו גלוי הנ"ל של רבנו ז"ל, שאי אפשר לשתי מחשבות לשלוט כאחת, ואם מכניסים מחשבה קדושה, אזי מפילא המחשבה רעה מכרחת להסתלק, ואם אדם חזק בזה, סוף כל סוף כל המחשבות הרעות תסתלקנה לגמרי.

והנה היום ברכנו ראש חדש כסליו, ורבנו ז"ל אומר (לקוטי מוהר"ן חלק ב' סימן ז) **כסליו ראשי תבות** (שמות ג) **וַיִּרְא יוֹי כִּי סַר לְרְאוֹת, כִּי עָקַר עֲבוֹדַת הָאָדָם לְכוּן רְאוֹת עֵינָיו וְעֵינֵי מַחְשְׁבָתוֹ לְרְאוֹת מִפְּל דְבַר שֵׁם הַוְי"ה בְּרוּךְ הוּא, וְזֶה מִתְגַּלָּה בְּיֹתֵר בְּחֹדֶשׁ כַּסְלִיו, שְׂאֵז**

זוכין להארתה של חנכה, שהוא התגלות אור הגנוז ואור השכינה
תקדושה, ומתגלה בכל בתי ישראל האור שנתגלה אצל הכהן גדול
בשהדליק המנורה בבית המקדש, ועל ידי שמשותקים לזכות
לקדשת המחשבה, ולכון עיניו לראות אלקות, ממשיכים אור
השכינה למטה, וממלאים כל העולם עם אור אלקותו ותברך, והשם
יתברך יזכנו להגיע אל קדשת המחשבה, ונזכה שיהיה כל מחנו
ודעתינו קשורים ודבוקים בו יתברך תמיד, עדי נזכה לעלות ולהפיל
בו יתברך לגמרי מעתה ועד עולם אמן ואמן.

